

Каза се по-горе, че медиите са огледало на обществото, затова нека видим как така представената асеновградска действителност се отразява в тях. Както може да се очаква, почти всичко, писано в гръцката и българска периодика, касае проблема за етническото самоопределение на населението и развоя на църковно - просветната разпра. Сигналят за борба се дава от българите в началото на 1860 г. Тогава в „Малкия лист на „България“ се съобщава следното: „От Станимака, Елинският градец, по мнението на елините, дохождат невесели новини за нашите гръчоля; българе и там изникнали из земята и искат в черковите си да въведат матерний си язык.“¹⁹

Въвеждайки българската гледна точка за събитията, е нужно да дадем кратка характеристика на нейното представяне в периодиката. На първо място, прегледът на пресата налага извода, че информацията за града се дава телеграфно, в контекста на обзорни статии. Голяма част от тях са препечатки или критични коментари на публикации от френски, английски и гръцки вестници. В редките случаи, когато дописките са посветени специално на Асеновград, те са писани от външен наблюдател, преминаващ или случайно запознат с проблемите на селището. Това, че не са писани от местен човек, обяснява изключителната критичност на по-голямата част от тях, на неточностите и преувеличенията. Освен това в някои случаи е очевидно, че публикуваното във вестниците не е достигнало до българския читател в града, което ни кара да свеждаме въздействащата и катализираща роля на българската преса в историческия процес до минимум.

Добро впечатление обаче прави фактът, че селището и регионът, макар и епизодично, се срещат в почти всички издания - „Цариградски вестник“²⁰, „България“²¹, „Македония“²², „Время“²³, „Гайда“²⁴, „Съветник“²⁵, „Ден“²⁶, „Век“²⁷, „Турция“²⁸, „Източно време“²⁹, „Право“³⁰, „Дунав“³¹, „Свобода“³², „Знаме“³³, „Читалище“³⁴. Все пак трябва да изтъкнем, че в почти всички публикации станимашкият българин е по-скоро обект на описание от страни. Картината в гръцката периодика е различна - тук местните гърци са субект, те са убедени в правото и силата си и това е така, защото имат свой говорител, който представя събитията на място и от позицията на пряк участник в тях. Става дума за Власиос Скорделис и понеже почти всичко, което четем в гръцката, а и в българската преса през 60-те години на XIX век, е писано или от, или за него, смятаме за нужно да дадем повече информация за личните му качества, убеждения и роля в обществения живот.

Скорделис е роден в Асеновград през 1830 или 1835 г. в средно заможно семейство. Получава основно образование в родния град при известния с национализма си Константинос Саитидис. Около 1851 г. заминава за Атина, където